

Þ-saga

_____ hlakkaði mikið til. Á föstudaginn var bóndadagur, og í leikskólanum var búið að undirbúa þorablótsveislu með því að gera víkingakórónur og æfa álfalög og þulur.

“Það er bara einn dagur eftir,” hugsaði hún með sér þegar hún kom í leikskólann glöð í bragði. En hún sá strax að það var eitthvað að. Bæði börn og kennarar voru svo niðurdregin og þungbúin. “Hvað hefur komið fyrir?” spurði hún, og vinkona hans svaraði: “Það verður ekki þorablót á morgun. Allur þorramaturinn er horfinn!”

Þetta voru mikil vonbrigði fyrir _____, og þetta var ekki skemmtilegur dagur í leikskólanum. En það átti eftir að breytast, eins og þið fáið brátt að heyra.

Þegar _____ var komin heim og lá á sófanum og glápti á sjónvarpið í alveg ömurlegu skapi var nefnilega allt í einu hringt dyrabjöllunni.

_____ stökk til dyra. En þegar hún opnaði var það ekki neinn sem hún þekkti. Reyndar var það hvorki barn né fullorðinn sem stóð fyrir utan. Það var þvottabjörn!

“Ehm, halló...?” sagði _____ svolítið undrandi.

“Halló, halló!” sagði þvottabjörninn. “Ekki vænti ég þú getir sagt mér hvernig ég get fundið kastala vonda galdrakarlsins?”

“Vonda galdrakarlsins?” spurði _____

enn meira undrandi.

“Já, sko, hann hefur nefnilega stolið öllum þorramatnum,” svaraði þvottabjörninn. “Og ég elska sko þorramat! Hákarl! Súrhvalur! Sviðasulta! Hangkikjöt! Nammi-nammi-namm! Ég verð að fara og fá hann til að skila matnum aftur!”

“Nú, var það hann, sem gerði það,” sagði _____. “Þvílíkur óþokki. Já, ég veit alveg hvar hann á heima. Kastalinn hans er til norðurs.”

Svo hugsaði _____ sig um. “En ég get víst ekki alveg útskýrt leiðina fyrir þér, svo að ég skal bara koma með þér. Þá get ég líka sótt þorramatinn handa leikskólanum mínum svo að við getum haldið þorablót á morgun.” Svo að _____ flýtti sér í kuldagallann og lagði strax af stað með þvottabirninum.

Það kom í ljós að þvottabjörninn hét Þjóðólfur. Þau töluðu mikið saman á leiðinni og urðu hinir bestu vinir.

Þegar þau voru búin að ganga lengi, lengi komu þau að djúpu fljóti. Þar var stórvaxinn maður með rautt hár og skegg, sem gekk fram og aftur og muldraði við sjálfan sig. Hann var greinilega mjög pirraður. Það var þrumuský yfir höfðinu á honum og úr því komu litlar eldingar við og við.

“Heyrðu, ég veit hver þú ert!” sagði _____ við hann. “Þú ert þrumuguðinn Þór!”

“Hmh! Já, það er rétt hjá þér,” svaraði Þór.

“Er eitthvað að? Getum við nokkuð hjálpað til?”

spurði _____.

“Ég missti hamarinn minn, hann Mjölmi, niður í fljótið þegar ég ætlaði að fara yfir það” svaraði Þór, “og ég vil ekki bleyta fötin mín þegar ég sækir hann, því að ég er á leiðinni í veislu í Valhöll”.

_____ brosti. “Ekkert mál! Við getum hjálpað þér. Vinur minn, hann Þjóðólfr hérna, er nefnilega rosa góður að synda.”

Og svo stakk Þjóðólfr þvottabjörn sér til sunds í fljótinu. Hann fann Mjölmi næstum strax, og Þór varð mjög glaður við að fá hann aftur. Hann hjálpaði vinunum tveimur yfir fljótið og vildi endilega launa þeim hjálpina.

“Gjörið þið svo vel,” sagði hann og rétti þeim fallegan flauelspoka. “Þetta er galdrapoki sem hefur þá náttúru, að maður getur alltaf tekið upp úr honum einmitt það sem maður þarf mest á að halda.”

Vinirnir tveir þökkudu kærlega fyrir sig og héldu ferð sinni áfram. Innan tíðar voru þau komin að kastala galdrakarlsins og börðu að dyrum.

Galdrakarlinn kom til dyra, heldur fúll á svipinn. “Hver eruð þið og hvað viljið þið eiginlega?” hreytti hann ókurteislega út úr sér. “Getið þið ekki séð að ég er upptekinn hérna?”

“Ég heiti _____, og þetta er vinur minn Þjóðólfr þvottabjörn. Við vitum, að

þú stalst þorramatnum og við viljum að þú skilir honum aftur strax, þjófurinn þinn!”

Galdrakarlinn glotti bara. “Nú, nú, það bara svona!” sagði hann svo. “Allt í lagi. Mér finnst þessi þorramatur reyndar ekkert góður, þannig að þið megið alveg fá hann aftur. En fyrst verðurðu að leysa fyrir mig smá þraut.”

“Hvernig þraut er það?” spurði _____.

“Þú verður að gefa mér strax tíu hluti sem byrja á Þ. Annars sérðu aldrei þorramatinn framár!”

_____ brosti. “Ekkert mál,” sagði hún. “Ég held ég sé einmitt með þá hérna í pokanum!” Hún gat næstum ekki haldið niðri í sér hlátrinum. Galdrakarlinn vissi ekki að þetta var töfrapoki! Hún rétti hendina niður í pokann og tók upp fyrsta hlutinn ...

....

“Ohh, þetta var víst einum of auðveld þraut fyrir þig!” hreytti galdrakarlinn geðvonskulega út úr sér. “Hérna er þá þorramaturinn! Þú verður sjálf að sjá um að taka hann til baka! Bless!” Hann skellti hurðinni á eftir sér og hvarf aftur inn í kastalann sinn.

_____ og Þjóðólfr þvottabjörn héldu heim á leið glöð í bragði. Þvottabjörninn var mjög þakklátur fyrir hjálpina og þakkaði þúsund sinnum fyrir sig á leiðinni. “Þú ert sko allra besti vinur minn!” sagði hann margoft við _____.